

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

15 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofți Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Plămădeală Ghenadie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Cecan Mihaela în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui

Bargan Maxim XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.02.2021-17.06.2021;

Instanța de apel: 22.07.2021-10.11.2021;

Instanța de recurs: 15.04.2022– 15.06.2022.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 17 iunie 2021, Bargan Maxim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar semiînchis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *in fapt* că, Bargan Maxim nefiind deținător al permisului de conducere, acționând în mod intenționat, conștientizând caracterul social periculos al acțiunii de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate și al consecințelor care pot surveni în rezultatul acestor acțiuni, pe 02 iulie 2020, la aproximativ ora 02:30, aflându-se la volanul automobilului de model „XXXXX”, cu numerele de înmatriculare XXXXX și deplasându-se pe str. XXXXX intersecție cu XXXXX, a fost stopat de către inspectorii Inspectoratului Național de Patrulare mun. Chișinău, Brihuneț Viorel și Antofica Sergiu, iar în urma discuțiilor cu conducătorul automobilului, inspectorii de patrulare au constatat suspiciuni privind conducerea automobilului în stare de ebrietate provocată de substanțe narcotice și anume ochii tulburi și mimica feței caracteristică persoanelor care au consumat substanțe narcotice, 1-au însoțit pe Bargan Maxim, la Dispensarul Narcologic Republican al Ministerului Sănătății,

întru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, unde conform procesului verbal al examinării medicale de constatare a faptului stării de ebrietate și a naturii ei nr.8517, din 02 iulie 2020, s-a constatat stare de ebrietate provocată de substanțe stupefiante (canabinoizi).

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, instanța a reținut *în drept* că, faptele inculpatului Bargan Maxim întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art.264¹ alin.(4) Cod penal - „ *Conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică produsă de substanțe stupefiante, care nu deține permis de conducere* ”.

3. Avocatul Cecan Mihaela în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat, din motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat că, procurorul incorect a calificat acțiunile inculpatului potrivit dispozițiilor art.264¹ alin.(4) Cod penal.

Astfel, reieșind din cumulul probelor administrate în cadrul cauzei penale, atât la urmărirea penală, cât și în instanța de judecată, a considerat că în acțiunile inculpatului nu s-a constatat existența faptei infracțiunii imputate.

Fiind audiat la etapa urmăririi penale, inculpatul vina în comiterea infracțiunii imputate nu a recunoscut-o, iar din probele administrate la urmărirea penală și în judecată nu s-a demonstrat faptul că anume inculpatul se afla la volanul automobilului.

În opinia avocatului, constatarea instanței de fond precum că, inculpatul a fost stopat de către inspectorii Inspectoratului Național de Patrulare în mun. Chișinău este eronată și contravine declarațiilor martorului Antofica Sergiu care a declarat că automobilul de model XXXXX nefiind stopat, singur s-a oprit.

Avocatul a atras atenția asupra faptului că, doi martori fiind inspectori de patrulare, fiind în tura de noapte la serviciu au dat declarații contradictorii, astfel dacă Antofica Sergiu a declarat că automobilul singur s-a oprit să întrebe ceva, deoarece la acel moment se făceau lucrări de reparație pe drum, atunci colegul său Brihuneț Viorel declara că automobilul a fost stopat. Tot acești martori au declarat că în automobil erau mai multe persoane.

Totodată, declarațiile acestor martori nu pot fi luate în considerare ca probă la adoptarea unei sentințe de condamnare, deoarece sunt contradictorii, la urmărirea penală și în ședință de judecată făcând afirmații controversate.

În această ordine de idei, avocatul a considerat că, Bargan Maxim nu a condus mijlocul de transport, în automobil au fost mai multe persoane, însă nimeni dintre aceste persoane nu au fost audiate.

În final, avocatul a solicitat să fie apreciat ca incertitudine declarațiilor depuse de către martorii acuzării, ce au dat suspiciuni rezonabile cu privire la veridicitatea și în afară de declarațiile contradictorii ale acestora, alte probe verosimile, pertinente și concludente nu au fost aduse de către procuror.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2021, a fost respins apelul declarat ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței fără

modificară.

În motivarea soluției sale, instanța de apel făcând o analiză doctrinară a elementelor componente a infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, a constatat prezența acestora în acțiunile inculpatului Bargan Maxim.

Referitor la faptul invocat de avocat precum că, urmează a fi apreciate critic declarațiile martorilor, inspecții de patrulare care au dat declarații contradictorii și nu a fost demonstrat faptul că inculpatul se afla la volanul automobilului.

Instanța de apel a notat că, colaboratorii de poliție și-au exercitat atribuțiile sale conform legii, prin intermediul acestora a fost constatat că Bargan Maxim conducea mijlocul de transport în stare de ebrietate provocată de substanțe stupefiante (canabinoizi), martorii fiind audiați în legătură cu probele care au fost acumulate prin intermediul lor.

Argumentul avocatului cu referire la faptul că, inculpatul de fapt nu a fost stopat, dar singur s-a oprit, nu este relevant, or conducerea automobilului în stare de ebrietate, nu a fost contestată nici de către inculpat, totodată fiind confirmată prin declarațiile martorilor acuzării și celelalte probe acumulate.

În concluzie, instanța de apel nu a constatat că, organul de urmărire penală a administrat careva probe cu încălcarea procedurii penale, prin urmare nu poate pune la dubii veridicitatea acestor probe, or, în acest sens nu au fost prezentate probe pertinente și concludente.

De asemenea, instanța de apel a remarcat că, starea de fapt reținută și de drept apreciată, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în speță, relevate și analizate în cuprinsul sentinței, verificate în apel.

Pe această linie de concluzie, nu a existat temei pentru a da o nouă apreciere a probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Considerentele primei instanțe fiind motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul că vinovăția inculpatului este integral dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia, reținută prin sentință, întrunește elementele infracțiunii imputate.

Cu referire la individualizarea pedepsei, cu aplicarea normelor materiale și procesuale penale, relevante speței deduse judecării instanța de apel a conchis că, pedeapsa aplicată inculpatului sub formă de închisoare pe un termen de 1 an este una echitabilă, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale.

5. Avocatul Cecan Mihaela în numele inculpatului în temeiul art.427 alin.(1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea recursului declarat, autorul invocă argumente similare celor menționate în cererea de apel (*pct.3 din prezenta decizie*).

În esență criticile avocatului se bazează pe modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare, indicând că probele prezentate de partea acuzării, nu sunt pertinente și concludente ca să dovedească vinovăția inculpatului, deoarece declarațiile agenților de patrulare sunt contradictorii.

6. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia acestuia asupra recursului declarat de partea apărării, menționând că acesta urmează a fi respins ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că, acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În speță, avocatul invocă drept temeiurile prevăzute de art.427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, criticând soluția instanței de apel, din motiv că, în opinia sa, instanța nu a apreciat corect probele și eronat a calificat infracțiunea.

Referitor la pct. 6) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală, în care este menționat că, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*, Colegiul penal notează că, recurenta nu a indicat la care anume argument instanța de apel nu a dat răspuns, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar declarat cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica. Or, potrivit prevederilor art.24 alin.(2) Cod de procedură penală instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În ce privește argumentul ce reprezintă temeiul prevăzut la art.427 alin.(1) pct. 12) Cod de procedură penală, care stipulează că - *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, Analizând acest temei în raport cu motivele invocate, Colegiul penal constată că nici acesta nu și-a găsit confirmare, or, de către instanța de apel au fost just stabilite elementele infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal.

Deși se invocă argumente că, inculpatul nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate, Colegiul penal consideră că instanța de apel întemeiat a conchis că afirmațiile respective nu generează casarea sentinței și achitarea acestuia precum s-a solicitat în apel, or, în cursul judecării cauzei în apel și în fond au fost prezentate probe care înlătură orice dubiu și dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în cele imputate.

Colegiul penală consideră inacceptabil ca, pe calea recursului ordinar, să se ajungă la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel. Astfel, nu se solicită să fie fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar reaprecierea probatoriului.

Prin urmare, recursul este neîntemeiat, deoarece judecând cauza și verificând probele cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, instanțele de judecată inferioare le-au dat o apreciere justă, potrivit art.101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței,

veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, motivat ajungând la concluzia cu privire la vinovăția lui Bargan Maxim în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, concluzie pe care instanța de recurs o însușește.

În recursul ordinar nu se concretizează anumite erori de drept ce ar afecta hotărârea pronunțată, dar sânt supuse criticilor doar declarațiile martorilor Atofica Sergiu și Brihuneț Viorel - că ar fi contradictorii.

Colegiul penal statuează că, critica aprecierii probelor nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

Mai mult, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune partea apărării este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal. Simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită apărătorul.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii nu poate servi temei pentru achitare a acestuia, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care au confirmat cu certitudine vina lui, iar cele invocate de recurent sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărindu-se scopul evitării răspunderii penale.

Împrejurările enunțate, denotă în mod concludent că, instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu cele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța nu a admis vreo eroare gravă de fapt, care să fi afectat soluția, că nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Astfel, în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal conchide că, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În sinteza celor constatate, raportând situația reținută în cauză la prevederile

art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, impunându-se soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Cecan Mihaela în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2021, în cauza penală în privința lui *Bargan Maxim XXXXX*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 14 iulie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie